

Z kroniky školy od roku 1780 do roku 1966 vyberáme

Panovníčka Mária Terézia v roku 1777 vydala patent Racio educationis. Bol to školský poriadok záväzný pre celé územie Rakúsko - Uhorska. Podľa neho sa zaviedla povinná školská dochádzka. Na dedinskej škole mal pôsobiť stály učiteľ, ktorý vyučoval žiakov čítať, písať a počítat. Vyučovalo sa aj náboženstvo, ktoré mal na starosti miestny farár.

Podľa Semerovskej kanonickej vizitácie z roku 1780, teda len tri roky po vydaní školského patentu sa stretávame s prvou zmienkou o škole a učiteľovi v Semerove.

V tom roku bol učiteľom Jozef Rovit, ktorý mal vtedy 24 rokov. Ovládal jazyk slovenský a maďarský.

Okrem vyučovania mali na starosti zvoniť pred búrkou a včase vinobrania, spievať na pohreboch, obrábať svoje polia, lúky a pod. Jeho príjmy boli presne určené. : Sedliaci odovzdávali pánovi učiteľovi pol brat. merice zbožia a 75 denárov, želiari 2 denáre, a sedliaci polovičnej usadlosti štvrt brat. merice. Od obce dostával desať vozov dreva na kúrenie. Na veľké sviatky dostával dve holby vína, od zvonenia pred búrkou dostal tri snopy obilia, za spev pri pohrebe dvadsaťpäť denárov - Za vyučovanie každého chlapca mal 25 denárov.

Ďalej v Semerove pôsobili učitelia Ján Peik, Matúš Košáni, ktorý bol zároveň aj notárom, Ján Čušky a Alojz Novohradský.

V tej istej kanonickej vizitácii sa spomína aj budova školy ako nevyhovujúca.

V roku 1840 nás o semerovskej škole podrobnejšie informuje vtedajší pán farár Ján Zaklukál. Píše, že pri príchode na semerovskú faru zistil, že ľud je nevzdelaný.

Už v roku 1838 urobil Ján Zaklukál všetko preto, aby v Semerove škola začala riadne fungovať. Z príležitosti zasadnutia panskej stolice na fare žiadal pánov, aby dali súhlas a peniaze na vybudovanie školy v strede dediny. Tento jeho plán sa neuskutočnil a škola bola umiestnená v maštali pri krčme. Po zásahu pána farára predali maštal a za peniaze kúpili budovu pri dome organistu v strede dediny. Na školu miestny notár poskytol dotáciu a pozemok pre výstavbu domu. Všetko ostatné urobila obec. Zemepáni poskytli 50 zlatých, najviac Štefan Halasi. Škola bola slávnostne odovzdaná na sviatok sv. Michala (29.september 1840) nachádzala sa v jarmočnom dome v parku za zvonickou.

V roku 1846 bol v Semerove učiteľom, organistom a zároveň aj notárom Jozef Vaškovič. Školu v tomto období navštevovalo 30 žiakov, katolíkov. Ale podľa odhadu pána farára ich malo chodiť až 70 chlapcov a dievčat.

Pri sčítaní ľudu v roku 1869 sa budova školy nachádzala na Dlhej ulici č. d. 109. Ku škole patrili byt učiteľa a príslušenstvo (komora, pivnica a maštal). Učiteľom a organistom vtedy bol 30-ročný Jozef Benedikovič, rodák z obce Boleráz pri Trnave. Bol zemianskeho pôvodu. Pán

učiteľ J. Benedikovič začal sprevádzať pohreby s dychovou hudbou.

Keďže stará škola doslúžila, dali zemepáni v r. 1854 upraviť novú školu z košiara pána Šebesténa.

V roku 1911 bola cirkevná škola poštátnená a učiteľom bol Štefan Pápež, ktorý bol aj notárom

Po rokoch začali s výstavbou novej školy. Vyučovanie v nej sa začalo v roku 1916.

V Semerove ešte pôsobili ďalší učitelia Prokopec, Filákovský, Majtění, Zachej a ďalší.

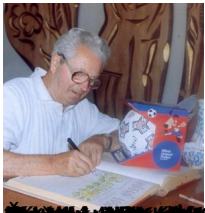
Po vzniku ČSR v roku 1928 školu rozšírili o bočné krídlo v podobe, v akej stojí dodnes. Je to prízemná stavba s pôdorysom tvaru L so sedemosovou hlavnou fasádou / pôvodne pred rozšírením len päťosovou .

V školskom roku 1929 / 30 bola škola štvortriedna a ukončilo ju vtedy 30 chlapcov a 24 dievčat. Ako učitelia v tomto období tu pôsobili : Viktor Lorman, Šimon, Blaho, Elena Lierisová, Elvíra Konrádová, Gabriela Naďová, Karol Havliš, Hajdanyová, František Zechart a ďalší.

Od 1. 9. 1932 prichádza nový učiteľ Štefan Ujček, jedna z navýraznejších osobností obce. Zaujal miesto kantora po Štefanovi Želmovi. Neskôr si berie za manželku dcéru Štefana Pápeža. Je zaujímavé že vyše polstoročia si kantorskú hegemoniu v obci držala rodina Zachej - Pápež - Ujček.

"Rok 1938 sa vryl čiernymi písmenami do pamäti každého dobrého, poctivo zmýšľajúceho Slováka, lebo na sklonku tohto roku sme stratili na šesť a pol roka svoju národnú slobodu. Smutný bol druhý november. S pocitom veľkého poníženia v srdci poslúchli rozkaz a ustúpili z hraníc bez boja, aby nepriateľ zaujal to, čo nám krutý rozsudok nemilosrdne urval. Každá slovenská dedinka, pripojená k Maďarsku, plakala ako malé dieťa, ktoré násilná ruka odtrhla od materinského srdca. Smutno bolo v štátnej ľudovej škole v Semerove. Všetok život, detská radosť akoby boli naraz sa stratili. Opustená stála škola, vzdelanosti chrám, ktorá toľkých voviedla do života s potrebnými vedomosťami, ktorá toľkým zaštepila do srdc lásku k svojmu národu a materinskej reči ", uvádza sa v úvode kroniky štátnej ľudovej školy v Semerove vedenej okresným školským inšpektorom Jánom Nevidánskym do roku 1948 a Vincentom Lobotkom do roku 1951 a ďalej sa dozvedáme a citujeme z rukopisu že:

"učiteľský zbor sedemtriednej štátnej ľudovej školy bol v roku 1938 osemčlenný, a to: Štefan Ujček, riaditeľ školy, Šimon Blaško, Karol Havliš (na fotografii z r. 2002), Rudolf Hečko, Jozef Ozábal, Mária Hajdanyová, Mária Blašková, Jana Hečková.

[REDACTED]